

Gestolen geluk

KARIN PETERS

GESTOLEN GELUK

Karin Peters

Gestolen geluk

Westfriesland

www.uitgeverijwestfriesland.nl

NUR 344

ISBN 978 90 205 3014 8

© 2010 Uitgeverij Westfriesland, Kampen

Omslagillustratie: Hans Ellens

Omslagontwerp: Bas Mazur

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

1977

Scarlett Rietkerk haastte zich door de supermarkt, met één hand de buggy voor zich uit duwend. Het was natuurlijk handiger de tweeling bij het boodschappen doen even bij de buurvrouw onder te brengen. Joline paste graag op de beide meisjes. Maar Scarlett liet haar kinderen niet graag onder de hoede van iemand anders. Ze had te lang op hen moeten wachten.

Bij de kassa nam ze de twee sprookjesfiguurtjes aan. Anne Fleur stopte de hare onmiddellijk in haar mond, terwijl Marit het vrolijk de winkel door smeed. Na wat gescharrel zag Scarlett kans de kindjes tevreden te stellen met een kindersnoepje en liep ze de winkel uit. Ze lette niet op de keurig geklede man die even naast haar liep. Hij droeg duidelijk merkkleding en zeer dure schoenen, maar Scarlett interesseerde zich niet voor mannen. Voor haar bestonden alleen Christof en haar beide dochters. Scarlett merkte ook niet dat de man aan de andere kant van de straat met haar mee bleef lopen. Vlak bij haar huis verdween hij in een van de boslaantjes.

Terwijl Scarlett een fruithapje klaarmaakte, wierp ze om de paar minuten een blik door het keukenraam. Ze kon vanhier uit precies haar tweelingdochteren in de gaten houden.

Niet dat het noodzakelijk was, want de eenjarige tweeling kon slechts enkele wankele pasjes lopen. En dan nog alleen als ze zich ergens aan optrokken en vast konden houden. Marit en Anne Fleur; het ongelooflijke geschenk dat zij zo laat nog hadden ontvangen. Een geschenk dat ze niet meer hadden verwacht. Christof en zij hadden hun kinderwens al opgegeven en toen, op het alleronverwachtst, bleek Scarlett

zwanger van een tweeling. Twee prachtige meisjes met donkere krullen en bruine ogen. Gezichtjes die onmiddellijk begonnen te stralen als ze hun moeder zagen.

Als Scarlett aan haar kinderen dacht, kreeg ze een ondefinieerbaar warm gevoel vanbinnen. Het leek nog het meest op verliefdheid, dacht ze weleens. Scarlett verdeelde de hapjes in twee porties en luisterde intussen met een half oor naar een auto die leek te stoppen en toen weer optrok. Zo te horen had de bestuurder grote haast. Er kwamen in deze rustige straat zelden auto's langs, behalve van de bewoners. Maar die maakten in de regel niet zo'n haast.

Gelukkig waren haar kinderen nog te klein om buiten het hek te spelen, anders was ze nu naar buiten gerend om te kijken of alles goed was. Ze pakte de slabjes met de geborduurde namen en liep via de openslaande deuren de tuin in. Marit begroette haar met haar gebruikelijke gebrabbel.

Anne Fleur! Waar was haar andere dochter? Scarlett vertraagde haar pas en keek rond. Anne Fleur was in de tuin, dat kon niet anders. De tuin was vrij groot, maar niet onoverzichtelijk. Marit begon zachtjes te jengelen, Scarlett tilde haar op en ging in een van de tuinstoelen zitten. Ze gaf Marit haar eerste hapje. Ze had ineens enorm de behoefte om te doen of alles gewoon was.

Anne Fleur kon onmogelijk weg zijn. Had de buurvrouw haar meegenomen? Maar dat zou Joline nooit doen zonder haar te waarschuwen. Ineens zag Scarlett dat het tuinhek openstond. Wat was er gebeurd? Was Anne Fleur ineens lopend door het tuinhek verdwenen?

Scarlett beefde nu zo dat ze knoeide met Marits hapje. Dat kwam echter ook doordat het kind haar hoofd afwendde. Ze voelde natuurlijk dat haar moeder niet ontspannen was en ze miste haar zusje.

Scarlett stond op en liep met Marit op de arm de tuin in. Het meisje was blijkbaar van gedachten veranderd wat haar

fruihapje betrof. Ze gaapte nu als een jonge spreeuw en liet tussendoor duidelijk haar ongenoegen blijken.

Scarlett keek achter elke struik. Anne Fleur kon niet weg zijn, ze kon geen kant op. Was ze toch door het hek de straat op gekropen? Ze kon snel kruipen. Alleen dat hek hoorde niet open te staan.

Scarlett liep nu de tuin uit en keek naar alle kanten. De straat lag er verlaten bij. De meeste mensen waren naar hun werk. Joline was vandaag thuis, bedacht ze. Met op haar ene arm Marit, die zachtjes jengelde, en in haar andere hand het prakje liep ze naar de overkant.

Joline zat in de tuin. Ze was bezig met het nakijken van werkstukken. Joline was lerares Nederlands op een middelbare school. ‘Hé, wat gezellig. Kom je koffiedrinken?’ Ze zweeg abrupt toen ze Scarletts gezicht zag. ‘Wat is er? Is er iets gebeurd? Ga zitten. Waar is Anne Fleur?’

Ze duwde Scarlett haast in een stoel, nam Marit van haar over. Het bakje zette ze op tafel en ze begon Marit te voeren. Ze kon echter niet voorkomen dat de peuter een duw tegen de lepel gaf. Even later kreeg Joline haar toch aan het eten. Intussen keek ze naar Scarlett, die er versuft bij zat.

‘Ik moet iets doen, maar ik weet niet wat,’ mompelde deze. Joline maakte zich danig ongerust. Zo kende ze Scarlett niet. Het leek of haar vriendin volkomen de kluts kwijt was. ‘Anne Fleur is weg,’ verduidelijkte Scarlett. Joline zag dat ze heel erg beefde.

‘Weg? Hoe kan ze weg zijn?’

‘Ze was gewoon in de tuin met Marit. Ik heb misschien een minuut niet gekeken en toen was ze er niet meer.’

‘Hoe kan dat nou? Ze kan nergens heen. Is Christof thuis geweest? Heeft hij haar meegenomen?’

‘Dat zou hij nooit doen zonder mij te waarschuwen.’

‘Als ze er niet is, moeten we ervan uitgaan dat iemand haar heeft meegenomen,’ zei Joline zakelijk. Ineens schoot

Scarlett uit haar stoel. ‘Die auto,’ bracht ze met moeite uit. ‘Ik hoorde een auto stoppen en weer wegrijden. Het tuinhek stond open. Iemand heeft haar meegenomen. Ontvoerd.’

‘Rustig nou. We zijn hier in Nederland. Zoiets gebeurt hier niet. Neem eerst contact op met Christof.’

‘Hij zal mij de schuld geven dat ik hen alleen in de tuin liet.’

‘Hou op, Scarlett. Vanuit de keuken heb je hen steeds in de gaten gehouden. Bel hem nu. Er moet iets gebeuren, en snel ook.’

Ze keek naar haar buurvrouw, die eruitzag of ze niet in staat was wat dan ook te regelen.

Dus deponeerde Joline de peuter bij diens moeder op schoot en pakte haar mobiel. ‘Het nummer,’ eiste ze. Christof was fysiotherapeut en werkte in een maatschap. Tot ze zwanger werd, had Scarlett daar ook gewerkt. Joline toetste het nummer in en kreeg even later te horen dat Christof aan het werk was. Hij kon moeilijk weg. Men vroeg of het dringend was. ‘Zéér dringend!’ De klank van haar stem leek het meisje ervan te overtuigen dat Christof aan de telefoon moest komen. ‘Ik zal hem roepen,’ zei ze zonder verder nog iets te vragen.

‘Christof Rietkerk,’ klonk het kortaf. Joline wist ineens niet hoe te beginnen. ‘Je buurvrouw.’ Alsof Christof niet wist wie Joline was. Ze trokken geregeld samen op gingen ook weleens een dag samen weg. Althans, dat was voordat de tweeling er was. Nu durfde Scarlett haar kinderen niet onder de hoede van iemand anders achter te laten.

Dit alles schoot in enkele seconden door Jolines hoofd.

‘Hallo,’ klonk het ongeduldig.

Ze slaakte een zucht. Hoe maakte je iemand duidelijk dat zijn eenjarige dochter spoorloos is verdwenen?

Ze gaf Scarlett de telefoon. ‘Christof, kom naar huis.’ De paniek klonk door in Scarletts stem.

Haar man registreerde dat dan ook onmiddellijk. ‘Wat is er

aan de hand? Iets met jou, met de kinderen?’

‘Anne Fleur,’ bracht Scarlett uit. Ze staaarde verweesd voor zich uit, leek het gemopper van Marit niet eens te horen.

‘Anne Fleur is weg,’ zei ze uiteindelijk.

‘Anne Fleur. Weg? Hoe bedoel je? Waar is ze naartoe?’

Joline nam de telefoon weer over. ‘Ze is uit jullie tuin verdwenen. Je moet naar huis komen, Christof!’

‘Natuurlijk, ik kom eraan.’ Christof legde de hoorn neer. Hoewel hij niet wist wat hij van dit alles moest denken, voelde hij aan dat verder vragen geen zin had. In een mum van tijd zat hij op de fiets op weg naar huis. Wat er ook aan de hand was, Anne Fleur kon niet weg zijn. Het kind kon zich alleen nog maar kruipend verplaatsen. Dat ging weliswaar best snel, maar ze kon de tuin niet uit. Goddank hadden ze geen vijver. De burens wel. Maar dan zou ze kruipend de straat moeten oversteken. Ach, wat een onzin.

Hij smeed zijn fiets tegen de garagedeur en liep de tuin in, maar daar was niemand. De tuin maakte een verlaten indruk. Scarlett was natuurlijk bij Joline. Christof zag het speelkleed liggen met daarop een bakje met fruit. Daaromheen zoemden enkele vliegen. Tegen beter weten in liep hij verder de tuin in en keek achter elke struik. Hij liep naar het tuinhok en zag toen het slofje liggen. Was dat van Anne Fleur of van Marit? Hij zou het niet kunnen zeggen. Met lange passen stak hij de straat over. De twee vrouwen zaten nog steeds in de tuin. Marit zat met haar duim in haar mond bij haar moeder op schoot. Christof stak een hand naar het kind uit en ze produceerde een zuinig lachje. Waarschijnlijk voelde ze de spanning ook aan. Hij legde een hand op Scarletts schouder. ‘Ze kan niet ver weg zijn,’ zei hij stellig.

‘O nee? Waar is ze dan? Ik heb altijd geweten dat ons geluk niet lang kon duren. Iemand heeft haar meegenomen, Christof.’

‘Wie zou zoiets doen?’

Scarlett vertelde over de auto die ze had gehoord.

‘Ik bel de politie,’ zei Christof nu. ‘Ze moeten in actie komen. Dat had al eerder moeten gebeuren. Het gaat om een kind.’

Hij beseftte op hetzelfde moment dat Scarlett zich aangesproken voelde door deze opmerking. Dat was zeker niet de bedoeling, maar ze moest zichzelf wel bij elkaar rapen en alert worden. Ze zat er volkomen apathisch bij. Hij pakte haar hand.

‘Lieverd, het komt wel goed.’

‘Hoe dan? Hoe kan dit goed komen? Het was ook te mooi. Ik hield te veel van ze.’

‘Scarlett, iedereen houdt van zijn kinderen.’

Joline stond op. ‘Ik zorg voor koffie. Bel jij de politie, Christof.’

‘Dat ga ik eerst doen.’

De agent die hem te woord stond, reageerde eerst een beetje lacherig. ‘Hebt u wel goed gekeken, meneer? Ik bedoel, zo’n kleintje kan zich overal verstoppen.’

‘Een jaar is ze! Ze verstopt zich in een boom, dacht u?!’

‘Nou ja...’ begon de agent terug te krabbelen.

‘Onderneemt u liever onmiddellijk actie,’ bulderde Christof, waarop Marit begon te huilen.

‘Kan ze niet met kinderen uit de buurt mee zijn?’ probeerde de agent.

‘Wat bent u van plan te gaan doen?’ vroeg Christof ijzig.

‘Er komt iemand naar u toe,’ zei de man, nu serieus. Christof legde de telefoon neer en pakte de koffie van tafel. Hij was nog veel te heet, maar Christof leek het niet te merken.

Even later stopte er een politiewagen. Een agent kwam de tuin in. ‘We zullen haar wel vinden,’ was zijn eerste opmerking. ‘Wij willen u eerst wat vragen stellen, voordat mijn collega hier buurtonderzoek gaat doen. Misschien heeft

iemand iets gezien. Het probleem is echter dat de meeste mensen aan het werk zijn.'

Marit, die duidelijk aandacht wilde, greep Christof bij zijn stropdas. Hij knoopte deze los en stak het ding in zijn zak. Gelijk voelde hij het slofje zitten. Hij haalde het tevoorschijn, waarop Scarlett een kreet slaakte. 'Dat is van Anne Fleur. Waar heb je dat vandaan?'

De agent zette haastig zij koffie neer. 'Ja meneer, waar hebt u dat gevonden?'

'Gewoon, in de tuin,' zei Christof wat verbouwereerd.

'Waar in de tuin?' hield de agent aan.

'Lieve help, man,' foeterde Christof. 'In de tuin, bij het speelkleed, geloof ik. Ga liever iets doen!'

'Alles is nu belangrijk, Chris,' zei Joline zacht.

Scarlett stond op. 'Ik wil naar huis,' zei ze.

'Als ik iets kan doen, iets te eten maken bijvoorbeeld...' stelde Joline voor.

'Denk je dat ik kan eten? Nee. Maar toch bedankt,' zei Scarlett. Ze liepen samen weg. Christof droeg Marit en legde een arm om de schouders van zijn vrouw.

Het lijkt of ze ineens kleiner zijn geworden, dacht Joline. De agent stond ook op en bedankte Joline voor de koffie.

'Dit is wel een heel vreemde zaak,' merkte hij op. 'Ik mag hopen dat we haar snel vinden. Als u zich iets herinnert, mevrouw, bijvoorbeeld een kind dat u hoorde huilen... Iedere kleinigheid kan belangrijk zijn.'

'Ik weet het. Ik heb niet eens de auto gehoord waar Scarlett het over had.'

De agent liep naar het tuinhek, draaide zich plotseling om. 'Het zijn goede ouders, voor zover u weet? Sorry, ik moet dit vragen.'

'Ze zijn dol op de tweeling. Ze hebben zo lang op hen moeten wachten.'

'U weet niemand die een hekel aan hen had?'

‘Dat lijkt me niet. Het zijn bijzonder aardige, sociale mensen, alle twee.’

De agent knikte nogmaals en liep naar zijn wagen. Op weg om Anne Fleur te gaan zoeken en zo snel mogelijk te vinden, want anders... Joline huiverde en veegde een traan van haar wang. Zij was zelf ook dol op die kleintjes. Daarbij mocht ze Scarlett en Christof erg graag.

Joline was hier na haar scheiding, vijf jaar geleden, komen wonen. Ze had zich in het begin erg alleen gevoeld. Scarlett en Christof hadden haar opgevangen. Ze hadden haar wegwijs gemaakt in deze buurt, zonder zich ooit op te dringen. Joline zette de lege kopjes op het blad en ging naar binnen. Het was of de zon veel minder helder scheen dan een uur geleden.

Scarlett stond midden in de tuin en staaarde naar het speelkleed, waar Marit lusteloos op haar duim sabbelde.

‘Ze mist haar zusje. Ze weet dat ze weg is. Wat kan haar zijn overkomen, Christof?’

‘Ik sta voor een even groot raadsel als jij.’

‘Ken jij iemand die zo’n hekel aan ons heeft dat hij zoiets zou doen?’

‘Absoluut niet. En jij evenmin. En we zijn ook niet rijk. Kom, laten we naar binnen gaan. Marit moet naar bed.’

‘Ik laat haar niet alleen,’ zei Scarlett heftig.

‘Leg haar maar op de bank. Daar slaapt ze ook wel.’ Christof wilde zijn dochter ook niet uit het oog verliezen. Marit sliep inderdaad binnen enkele minuten.

‘Laten we alles nog eens doornemen,’ stelde hij voor. Hij trok zijn vrouw naast zich op de andere bank. ‘Je was in de keuken bezig en hoorde een auto.’

‘Ja. Maar stel dat hij of zij haar wilde ontvoeren. Hoe wist die persoon dan dat ik vijf minuten niet keek?’

‘Hij kan al eerder een plan hebben opgevat om een kind te

stelen. Om wat voor reden dan ook. Misschien verborg hij zich achter de struiken. Je hebt de auto horen wegrijden, maar heb je hem ook horen aankomen? Of stond hij al eerder in de straat geparkeerd? Dat niemand haar heeft gezien is niet zo vreemd, de meeste mensen werken of zijn met dit weer in de tuin.'

'De oude mevrouw Dronkers zit vaak voor het raam. Ze is vaak wat in de war. Zou de politie haar ook ondervragen?' vroeg Scarlett zich af.

'Zullen wij naar haar toe gaan? Ze kent ons,' zei Christof. Scarlett keek naar haar slapende dochter. 'Ik laat haar niet alleen.' Christof wilde niet weten hoe vaak hij die opmerking de komende tijd zou horen.

'Zal ik zelf even gaan?' stelde hij voor. 'Ik verwacht er niets van, maar we moeten alles proberen.'

Scarlett bleef achter en keek neer op haar kleine meisje, terwijl de tranen over haar wangen liepen.

Christof belde aan en wachtte, ongeduldig van de ene voet op de andere steunend. Het duurde even voor hij de oude mevrouw naar de voordeur hoorde sloffen. Diverse sleutels werden omgedraaid. Nadat ze de deur had geopend, keek ze hem afwachtend aan en ze zette haar bril wat rechter.

'U kent me vast wel. Ik ben Christof Rietkerk van de overkant.'

'Natuurlijk ken ik u. Wat wilt u?'

'Ik wilde u iets vragen.'

'Kom binnen. Ga zitten, wil je koffie?'

Christof wilde niets. Alleen onmiddellijk tot de zaak komen. Hij begreep echter ook dat zijn buurvrouw het gezellig vond als er iemand langskwam. Het schoot even door hem heen dat ze te weinig naar haar omkeken. In korte zinnen legde hij nu uit wat er gebeurd was.

'Ach, dat kleine meisje. Maar je denkt toch niet dat ik daar

iets mee te maken heb?’

‘Ik wilde u vragen of u iets is opgevallen in de straat. We zijn er bijna zeker van dat er een auto in de straat is geweest die met hoge snelheid wegreed.’

‘Ik had een kenteken moeten opschrijven, bedoelt u dat?’

Ze keek vast en zeker naar detectives op de televisie, dacht Christof.

Mevrouw Dronkers keek peinzend voor zich uit. ‘Heb ik een auto gezien?’ mompelde ze.

Christof dacht niet dat er iets zinnigs uit zou komen en schuifelde ongeduldig heen en weer. De vrouw wilde dit bezoekje duidelijk rekken.

‘Weet u de kleur?’ vroeg ze alsof ze op een idee kwam.

‘Nee. Hebt u een auto gezien, ja of nee? De kleur maakt niet uit.’

‘Er is hier weinig verkeer.’

Christof stond op. Hij zou hier toch niets bereiken.

‘Uw dochter is toch veel te klein om auto te rijden,’ zei de oude mevrouw nu.

Christof klemde zijn kaken op elkaar en liep naar de deur. Als hij niet oppaste, zou hij de oude dame afsnauwen.

‘Jammer dat u mij niet kunt helpen.’

Ze liep hem achterna. ‘Er was natuurlijk wel die zwarte auto. Hij had bij jullie een pakketje opgehaald, dacht ik,’ mompelde ze ineens.

Christof draaide zich met een ruk om en greep haar bij de bovenarmen. ‘Wat zegt u? Wat zegt u daar?’

‘Laat me los. Gedraag je, jongeman.’ Ze schopte naar hem en Christof liet haar los, waardoor ze bijna haar evenwicht verloor. Haar blauwe ogen keken hem verontwaardigd aan.

‘Wat zijn dat voor manieren?’

‘Het spijt me,’ zuchtte Christof. ‘Het gaat om mijn kind. Als u iets heeft gezien, dan kan dat belangrijk zijn.’

‘U verdient het niet dat ik u nog antwoord geef,’ zei ze

‘Maar goed, zoals ik mij herinner zag ik een grote zwarte auto. Een chique, waarvan het dak open kon. Ik weet geen merk. Mijn man zou dat zeker geweten hebben. Goed, die auto kwam snel aanrijden en ik dacht nog: waarom zo’n haast? Er holde een man jullie tuin in en hij kwam bijna direct terug met een pakketje. Dat dacht ik. Maar ik zie niet meer zo goed. Hij reed ook snel weer weg. Voor zover ik kon zien, legde hij het pakketje op de achterbank. Maar zoiets doe je toch niet met een klein kind. Ze kan eraf vallen. Misschien was het geen kind. Maar jij denkt van wel, hè?’

Hij kan haar verdoofd hebben, dacht Christof, die zo langzamerhand aan het eind van zijn Latijn was.

‘U vindt het hoop ik niet erg als de politie u wat vragen komt stellen?’ vroeg hij nog.

‘Als ze dan maar snel komen. Mijn geheugen laat het wel eens afweten. En als ze maar niet aan mij gaan schudden.’

‘Het spijt me,’ zei Christof nog eens.

‘Nou, goed dan. Nooit meer doen.’ Het leek of ze een kind een scheldwoord vergaf. Als de situatie anders was geweest, had Christof erom kunnen lachen. Er viel nu echter niets te lachen. Hij haastte zich naar de overkant, hoorde de deur achter zich dichtslaan.

Scarlett zat nog in dezelfde houding op de bank. Ze keek hem aan en de troosteloosheid van haar blik trof hem diep.

‘Geef nu niet direct alle moed op,’ zei hij zacht.

‘Mevrouw Dronkers had ook niets gezien,’ veronderstelde ze.

‘Nou...’ Hij aarzelde. Moest hij haar dat vertellen? ‘Het was niet iets belangrijks. Ik bel even de politie.’

Ze bleef zitten. Hij wist dat hij niet in een andere kamer kon gaan bellen. Hij kon haar dit niet besparen. Toen hij de hoorn had neergelegd, stond ze naast hem en greep hem bij de arm.

‘Een pakketje? Was ze al dood?’

‘Scarlett, toe nou.’ Hij kreeg het nu zelf ook te kwaad.

‘Marit zou het heus wel gemerkt hebben als er iets naars met haar zusje was gebeurd. Dan zet ze het op een huilen, dat weet je ook wel.’

‘Je kunt een springlevend kind als Anne Fleur niet zonder bescherming op de achterbank neerleggen! Zeker niet als een auto zo hard rijdt. Ze hoort in een zitje.’

Scarlett schreeuwde nu en hij hield haar dicht tegen zich aan. Hij had zelf ook moeite om zijn tranen in te houden.

‘Liefje, mevrouw Dronkers zei dat ze niet meer zo goed kan zien.’

‘Maar als Anne Fleur had geschreeuwd, had ik dat moeten horen.’

‘Misschien had hij haar een beetje verdoofd,’ zei Christof voorzichtig.

Scarlett zakte weer op de bank en begon troosteloos te huilen. Christof hield haar vast. Hij wist dat zijn leven vanaf vandaag anders was. Het zorgeloze geluk met elkaar en hun twee dochters zou nooit meer terugkomen.

De agent die ’s ochtends de leiding had gehad, kwam die middag nog even langs. Hij vroeg nog eens precies wat mevrouw Dronkers had gezegd, wat nauwelijks afweek van hetgeen hij zelf van haar had gehoord.

‘Ze was dus al dood. Dat denkt u toch ook?’ zei Scarlett.

‘Absoluut niet,’ zei de agent stellig. ‘Ik begrijp dat u overstuur bent, mevrouw, maar probeer rustig na te denken. Hij heeft de tijd niet gehad om haar kwaad te doen. Hij kan een doek met verdovingsmiddel tegen haar gezichtje hebben geduwd. Dat zou verklaren waarom ze zich niet liet horen. Nogmaals, probeert u na te denken. U bent het meest thuis met de kinderen. Heeft u de laatste tijd iemand gezien die aandacht aan u schonk? Is er een onbekende persoon aan de

deur geweest? Alles kan belangrijk zijn, zelfs een collectant.'

Scarlett staaarde voor zich uit. Het was of haar gedachten niet verder wilden gaan dan haar kleine meisje, dat werd vermoord en als een lappenpop werd meegenomen.

Toen verhelderde haar blik opeens. 'Ik was van de week met de kinderen in het park.'

De agent schoot rechtop keek haar vol verwachting aan.

'Er was daar een vrij jonge man. Hij zat op een bank.'

'Een zwerver,' probeerde de agent.

'Nee, zeker niet. Hij zag er keurig uit. Ik dacht nog: die ziet eruit of hij nooit meer hoeft te werken. Hij liep voorbij en ging op een bank wat verderop zitten. Er waren enkele eenden, de kinderen bleven in de buggy. Wat later kwam hij opnieuw langs. Hij wandelde en ik dacht nog: zijn afspraak is zeker niet komen opdagen. Hij zei: 'Wat hebt u een mooi stel kinderen, mevrouw.' Zou hij het geweest kunnen zijn, denkt u?' vroeg ze gretig. Ze had het gevoel dat Anne Fleur dichterbij zou komen, als ze maar wist wie er achter haar verdwijning zat.

'We moeten met alles rekening houden, mevrouw. Ik ga nu eens informeren of er om die tijd een parkwachter was. Er moeten toch meer mensen zijn die hem hebben gezien. Alleen moeten we die personen wel zien te vinden.'

'Een oproep via de televisie,' stelde Christof voor.

'Dat is zeker een mogelijkheid. We gaan nu alles wat we hebben op een rijtje zetten. U hoort weer van ons.'

Toen hij vertrokken was, zei Christof: 'Ze doen alles wat mogelijk is. Daar moeten we maar op vertrouwen.'

'Arm kleintje, ze zal zich zo ongelukkig voelen. Niemand weet toch hoe ze het gewend is. Als ze tenminste nog leeft.'

'Scarlett, ik wil dit niet horen!'

Ze keek Christof aan zag zijn gezicht vreemd vertrekken. Ze strekte haar hand naar hem uit. 'Ik ben zo bang.'

‘Ik ook,’ zei hij. ‘Zal ik iets te eten maken?’

‘Ik hoef niets.’

‘Een kom soep dan?’

Ze knikte om hem een plezier te doen. Met enige moeite lepelde ze even later de bouillon naar binnen.

‘*A feu,*’ klonk het plotseling van de bank. Scarlett barstte bijna weer in tranen uit. Praten konden de meisjes niet. Maar dit betekende toch de naam van haar zusje. Natuurlijk zou Marit haar zusje missen, al kon ze dat nog niet duidelijk maken. Scarlett pakte de peuter op haar arm en knuffelde haar. ‘*A feu,*’ zei het meisje opnieuw.

‘Anne Fleur is even weg, maar ze komt gauw weer,’ zei Scarlett tegen beter weten in.

Een andere mogelijkheid, daar wilde ze niet aan denken. ‘Ik wil haar niet alleen in het kamertje te slapen leggen,’ zei ze. ‘Ik begrijp het,’ antwoordde Christof. Hij zag het ook niet zitten om Marit naast een leeg bedje te laten slapen. Ze hielden haar nog enige tijd op, maar ze was niet zo vrolijk als anders.

Bij een volwassene zou je zeggen: ze kan zich niet concentreren. Marit speelde even en keek na een moment weer naar de deur. Bij ieder geluidje keek ze op.

Toen ging de telefoon. Het was de politie. ‘We hebben nog iemand gevonden die de betreffende persoon heeft gezien. Ook tegen haar zei hij dat ze zo’n mooi kind had.’

‘Wat moet je daar nu achter zoeken?’ vroeg Scarlett zich af. ‘Niets, mevrouw. Als moeder ben je in zo’n geval alleen maar trots. Het kan goed zijn dat deze persoon er niets mee te maken heeft.’

‘Haar kind is niet meegenomen?’ veronderstelde Christof.

‘Nee. De vrouw was het hele voorval vergeten. Wij zoeken verder.’

‘Kinderporno,’ fluisterde Scarlett toen ze had neergelegd.

‘Waarom kom je steeds met dergelijke afschuwelijke moge-

lijkheden?’ vroeg Christof met iets van wanhoop.

‘Ik weet het niet. Het komt in me op.’

‘Vergeet het,’ zei hij streng.

Die avond namen ze Marit in bed tussen zich in. Van slapen kwam natuurlijk niets. Marit was eerst wat onrustig, maar met haar ouders zo dichtbij sliep ze snel in.

‘Zullen we haar nu in haar eigen bedje leggen?’ stelde Christof voor.

‘Nee, nee, dat hoeft niet.’ Scarlett was alweer bijna in tranen.

‘Goed, goed,’ suste hij.

‘Wat zou Anne Fleur nu doen? Zou ze bang zijn, pijn hebben misschien? Als ze ergens is opgesloten... Er zijn van die kerels die meisjes opsluiten voor... voor eigen gebruik.’

‘Scarlett, toch geen peuter? Deze man zag er keurig uit...’

‘Of dat iets zegt. Dat zijn soms de grootste schurken.’

‘Hij zal haar geen kwaad doen.’

‘O nee? Waar baseer je dat op?’

‘Nergens op. Ik moet dat wel denken. Anders word ik stapelgek.’

Scarlett strekte haar hand naar hem uit. Misschien voelden moeders het anders, maar Christof had dezelfde angsten als zichzelf.

‘Veel kinderen worden weer heelhuids teruggevonden. Misschien had deze kerel een mooi kindje nodig voor een bepaalde fotoserie.’

‘Dat zei ik al. Er is een kinderpornonetwerk.’

Christof ging rechtop zitten.

‘Wat ga je doen?’ vroeg ze.

‘De ellende is dat ik niets kán doen. Alleen afwachten.’

Tegen de morgen sliepen ze nog even in en ze werden gelijktijdig wakker. De bruine ogen van Marit keken hen onderzoekend aan. ‘*A feu,*’ zei ze zachtjes.

‘O,’ kreunde Scarlett.

‘Ik ga de politie bellen of ze al iets meer weten.’ Christof stapte zijn bed uit. Scarlett keek naar haar knappe, slanke echtgenoot, die ineens jaren ouder leek. Ze pakte haar dochter op en gaf haar aan Christof.

‘Houd haar maar even vast,’ zei ze zacht. Dat was wat ze nu het meest nodig hadden. Hun nu enige kind vasthouden. Hun leven lag in puin. Maar hun andere dochter mocht daar zo min mogelijk onder lijden.

Even later belde de politie zelf al. ‘We zijn niet veel verder,’ was het eerste wat de agent zei. Hij wilde duidelijk geen valse hoop wekken. ‘Er is een aangifte binnengekomen over een gestolen auto. Een zwarte Audi. Wat dat aangaat klopte het met wat die mevrouw Dronkers zei. De auto is inmiddels teruggevonden.’

‘Dan moet die kerel een andere auto hebben, of met het openbaar vervoer reizen,’ veronderstelde Christof.

‘We hebben de auto teruggevonden op Rotterdam Airport,’ ging de man verder.

‘Dan is hij dus het land uit,’ zei Christof.

‘Dat vermoeden wij ook. Er zijn gisteren vliegtuigen vertrokken naar diverse Europese bestemmingen. Maar ook vanaf Brussel naar Brazilië en Zuid-Amerika. Vanuit Parijs zijn er enkele toestellen vertrokken naar landen in Afrika.’

‘Waarom vertelt u mij dit allemaal? Bedoelt u dat het hope-loos is?’

‘Ik probeer u alleen duidelijk te maken dat een bijzonder moeilijke zaak is.’

‘Heeft niemand dan een vent met een kind gezien?’ vroeg Christof zich wanhopig af.

‘Vast wel. Misschien wel meer dan een ook.’

Christof zweeg ontmoedigd.

‘Er worden nu zo veel mogelijk vliegtuigen bij het landen doorzocht.’

‘Maar hij moet toch een paspoort hebben waar mijn... waar Anne Fleur ook op staat.’

‘Of hij heeft haar kunnen verbergen,’ zei de agent voorzichtig.

‘Nee toch,’ kreunde Christof.

‘Niet alle hoop gelijk verliezen, meneer,’ zei de agent met plichtmatige opgewektheid. ‘Wat ik u nog wilde vragen: heeft uw dochter opvallende uiterlijke kenmerken die u nog niet hebt genoemd? Ik bedoel iets van een litteken-tje, een bepaalde vreemd gevormde vlek. Alles is belangrijk.’

‘Ze draagt een gouden hangertje met haar initialen. Marit heeft er net zo een. En ze heeft een opvallende moedervlek achter haar oor.’ De agent noteerde dit en legde even later de hoorn neer.

‘Als ze dat hangertje vinden, dan hebben ze een spoor,’ zei Scarlett. Christof zweeg. In zijn ogen waren dit zaken die hen geen stap verder hielpen. Maar je kon niet verwachten dat ze er met een complete legermacht op uit trokken.

Christof legde de hoorn neer, keek naar zijn vrouw. Haar smalle gezichtje was getekend door angst en verdriet en heel zijn hart ging naar haar uit. Hij vertelde haar wat er gezegd was.

‘We zien haar nooit meer terug,’ zei Scarlett en ze duwde haar betraande gezicht tegen Marits donkere kopje. ‘Kon jij ons maar iets vertellen,’ fluisterde ze. ‘Jij hebt gezien wat er gebeurd is... Als jij kon praten...’

‘Dan zou hij het niet gewaagd hebben,’ meende Christof. Marit keek hen beurtelings aan. Er was een sombere trek op haar anders zo vrolijke snoetje. Ze was te klein om te zeggen wat ze voelde, maar nu al knaagde er iets van gemis.

Ook op latere leeftijd zou ze onbewust naar haar zusje blijven zoeken. Tot haar ouders haar vertelden over die zwarte

dag in het vroege voorjaar van 1977. Vanaf dat moment kende ze geen rust meer. Toen wilde ze haar zus vinden, of in elk geval weten wat er gebeurd was. Maar zover was het nog lang niet...

KARIN PETERS

Gestolen geluk

Christof en Scarlett Rietkerk zijn bijzonder gelukkig met hun tweeling. Maar op een middag blijkt een van de twee, Anne Fleur, spoorloos verdwenen. Alle zoekacties ten spijt, Anne Fleur blijft weg.

André de Koning wil alles doen om zijn vrouw Laury gelukkig te maken. Hij is voor haar verhuisd naar Zwitserland en heeft daar een luxueuze villa laten bouwen. Maar als hun kindje kort na de geboorte overlijdt, stort haar wereld in. Totdat André thuiskomt met een baby die, zo hij zegt, door haar ouders is afgestaan. Laury knapt op, maar langzamerhand gaan haar ogen open voor de waarheid. Dan volgt een leven vol angst en onzekerheid. Zal het meisje haar familie ooit terugzien?

Karin Peters schrijft al jaren familieromans. Romantiek speelt een grote rol, maar haar boeken zijn ook altijd spannend – en daardoor onmogelijk weg te leggen. Eerder verschenen van haar onder meer *Nieuwe dromen* en *Ongewenst kind*.

Westfriesland

ISBN 978 90 205 3014 8 / NUR 344

9 789020 530148

www.uitgeverijwestfriesland.nl